

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สามเกลอ

พล, นิกร, กิมหงวน

วันชราชน

ป. อินทรปาลิต

อาหารค่ำมื้อนี้กินเวลาไปประมาณ 20 นาที

ภายในห้องรับประทานอาหารมีแสงไฟสว่างจ้า เจ้าแก้วกับสาวใช้คนหนึ่งขลุกอยู่ทางที่พักอาหาร บนโต๊ะสี่เหลี่ยมยาวมีนิกรนั่งหน้าเคี้ยวอยู่ตามลำพัง และที่โต๊ะเล็กทางขวามือ ลูกชายของคณะพรรคสี่สหาย ทั้งสี่คนกำลังคุยกันเบา ๆ ถึงเรื่องที่เขาได้ไปฝึกกรรมกับนักเรียน นายร้อย จปร. ในหน้าที่หน่วยรบพิเศษซึ่งสมมติว่า หน่วยรบพิเศษของเราได้กระโดดร่มลงในแนวหลังของข้าศึก

ตามปกติ พ.อ.นิกรของเราเป็นคนขี้หิว หรือเรียกว่าลำไส้ตรง กินอะไรเข้าไปเดี๋ยวเครื่องย่อยอาหารก็ย่อยหมด นิกรรู้สึกโมโหเดือดที่คณะพรรคของเขาแม้จะคุยกันอยู่ในห้องโถงข้างนอก

อาหารบนโต๊ะซึ่งเป็นอาหารไทยขาดแกงจืดไปอย่างเดียว ขณะนี้สาวใช้กำลังอุ่นแกงจืดด้วยเตาแก๊ส นิกรมองดูอาหารบนโต๊ะซึ่งมีน้ำพริกผักต้ม ปลาตุ๋นทอดกรอบ กุ้งนางพล้าห่อหมกปลากะพงห่อเล็ก ๆ แล้วก็ปลาจะละเม็ดเปรี้ยวหวาน

นิกรมองดูกุ้งพล้าด้วยความหิวกระหาย แล้วเขาก็นึกในใจว่า ราคากุ้งนางตามท้องตลาดในเวลานี้นั้นกิโลกรัมละ 25 ถึง 30 บาท เป็นอันว่าคนจนไม่มีปัญญาที่จะกินได้ นอกจากจะกินเปลือกกุ้ง หรือจี่กุ้ง

พ.อ.นิกรชำเลื่องมองไปที่โต๊ะสี่สหายหนุ่ม แล้วใช้ความรวดเร็วจับพล้น ตักพล้ากุ้งเต็มช้อนรีบยกขึ้นใส่ปากเคี้ยวกร่ำ ๆ เขาวางช้อนลงบนโต๊ะตามเดิมทำเป็นไทม์มองออกไปนอกหน้าต่าง

นิกรแยกเขี้ยวเหมือนทศกรรฐ์เมื่อรู้สึกพริกขี้หนูประมาณ 10 เม็ดปนกับเนื้อกุ้งนาง และผักต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะพล้ากุ้งยังไม่ได้คลุกนั่นเอง ความเผ็ดร้อนของพริกขี้หนู ทำให้นิกรรีบกลืนพล้ากุ้งลงไปในห้อง และฝันใจร้องเพลง “รางวัลสาวบ้านแต่” ซึ่งเขาแต่งเนื้อร้องขึ้นเอง

“จากไป สวีวีวี จากไปสวีวีวี

จากไปสองปีอุ้มสวีกลับมา

สายัณห์ตะวันร่อแร่

สาวบ้านแต่ขี่รถมอเตอร์ไซด์

แข่งซ้ายแข่งขวาดังใจ

ชนกับรถไฟเลยสวีวี.....”

“พ่อ” ร.อ.นพร้องขึ้นดัง ๆ แล้วหัวเราะก๊าก “พริกในพล่าคงจะเผ็ดมากไซ้ใหม่
ครับพ่อ”

นิกรแกล้งทำตาเขียวเข้าไป

“แกคิดว่านายทหารผู้ใหญ่อย่างฉันซึ่งเป็นลูกผู้ดีมีสกุลสูงจะตะกตะกตะกรามลัก
กินขโมยกินยังงั้นหรือ”

“ฮั่นแน่” ร.อ.นพร้องลั่น “ก็ผมจับตามองดูพ่อนี่นะ”

นิกรชักย่ะขึ้นมาทันที

“แล้วแกเสือกจับตามองคุณนเอาสวรรค์วิมานอะไร”

“ก็เพราะผมรู้ว่าต้องตักอาหารบนโต๊ะกิน.....”

นิกรค้อนปะหลับปะเหลือก

“ช่างสังเกตสอดรู้สอดเห็นคืนัก อ้ายสัตว์”

ร.อ.นพพยักหน้ากับเสียดี้

“ปากจัดนักยิ่งทึ่งเสียดี้ใหม่”

พ.อ.นิกรตะโกนลั่นห้อง

“ยิงนูนะหรืออ้ายนพ ชะ ชะ เอาเลย อ้ายลูกทรีพี จะเอาปืนพก ปืนเล็กยาว ปืน
ยิงเร็ว ปืนครก หรือปืนใหญ่มายังกูก็เอาซิ ใครพูดแล้วไม่ทำตามพูดขอให้เป็นลูกหมา 500 ซาติ
คนเราต้องพูดจริงทำจริงไว้”

ร.อ.พนัสโบกมือห้ามลูกชายของนิกร

“หุบปากได้แล้วอ้ายนพ แกควรจะรู้ว่าคนเราที่โมโหหิวนั้น มักจะมีอารมณ์
ร้ายอย่างที่เขารเรียกว่าเห็นช้างเท่าหมู”

ศาสตราจารย์ดำรงพูดเสริมขึ้นด้วยใบหน้าเคร่งขรึม

“ไซ้ พ่อเคยสอนกันว่า คนที่โมโหหิวนั้นมักจะฆ่าคนง่าย ๆ”

ร.อ.สมนึกหัวเราะหึ ๆ

“เดี่ยบอกกันว่า คนโมโหหิว เห็นสิงโตตัวเท่ามด แต่เห็นมดเท่าช้าง”

ร.อ.พนัสหัวเราะก๊าก

“ละแล้วอ้ายตี้”

สมนึกยิ้มแห้ง ๆ

“กันก็ว่าอย่างนั้นแหละ”

ก่อนที่ใครจะพูดอะไรอีก คุณหญิงวาดกับเจ้าคุณป๋องนี่ก็ เดินนำหน้าพาด
กิมหงวน ศาสตราจารย์ดิเรก และสี่นางเข้ามาในห้องรับประทานอาหาร ทุกคนยังพูดกันเสียง

จ๊อกแจ๊กจ้อแจ้ได้ความว่า เจ้าคุณปัจจนิก ๆ จะจัด “วันชราชน” ขึ้นเหมือนกับ “วันเยาวชน” ที่
ทางการได้จัดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้

ทุกคนต่างเข้านั่งประจำที่ที่โต๊ะสี่เหลี่ยมยาว เจ้าแก้วเข้ามาทำหน้าที่คอยข่าวใส่จาน
ให้พวกเจ้านายของเขา ส่วนสาวใช้ก็รีบตักแกงจืดใส่ชามแกง และยกมาเสิร์ฟให้

เสีหงวนนั่งทางซ้ายของนิกร เมื่อเขาเห็นเพื่อนเกลอของเขานั่งนิ่งเฉยแสดงสี
หน้าโกรธเคือง หรือไม่พอใจ

“เป็นอะไร ไปวะอายกร หน้าแกเหมือนกับเกี๊ยะ”

นิกรขมวดคิ้วขึ้น

“เหมือนเธออะ.....”

“เออ ถ้าม่ายพล หรืออ่ายหมอคูก็ได้ อย่าทำหน้าที่บึ้งหน้างอเลยวะ คนที่อึ้งเสมอ
หัวเราะเสมอ มักจะอายุยืน และแก่ช้า รถเมล์ขึ้นราคาเป็น 75 สตางค์ก็ยังคงคิดว่าหนึ่งบาท แกไม่น่าจะ
โกรธเคืองเขา”

คราวนี้นิกรเปลोटัวหัวเราะก๊าก

“ไม่เกี่ยวกับรถเมล์โวย กันไม่เคยโหนรถเมล์ไปไหนกับใครเลย รถเมล์ขึ้นราคา
ช่วยให้บริษัทรถเมล์ของกันมีกำไรอย่างงดงาม” แล้วนิกรก็ขยับไปที่เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ซึ่งกำลัง
สนทนากับพล.ต.พล และศาสตราจารย์ดิเรกอย่างเป็นทางการ โดยมีที่นั่งฟังอย่างตั้งอก
ตั้งใจ

คุณหญิงวาดกล่าวขึ้นดัง ๆ

“ลงมือรับประทานข้าวกันเสียทีเถอะพวกเรา ขึ้นชกช่าอ้ายกรมันจะเป็นลมตาย”

การรับประทานอาหารค่ำเริ่มต้นแล้ว นันทารับหน้าที่ปรงพลาถุ้ง โมโหหิวทำให้
นิกรตักแกงจืดเต็มช้อน และยกขึ้นชดดงโฮก ความร้อนของแกงจืดฟัดดมหมุกกับไก่อ่าให้นิกรหู
ตาเหลือกริบกลิ่นมันเข้าไป และแล้วเขาก็ร้องออกมาดัง ๆ

“โ๊ย๊ ๆ”

ทุกคนมองคุณนิกรเป็นตาเดียว นันทากล่าวกับเพื่อนเกลอของหล่อนว่า

“อย่างน้อยก็กลิ่นพอง หรือเจี๊ยะหลุดละ”

นิกรตวาดแเว็ด

“จ้างก็ไม่หลุด” แล้วเขาก็ยกมือขึ้นชี้หน้าเจ้าแก้ว “ทำไมมึงไม่บอกกูว่าแกงนี้
พียงกลงจากเตาอุ่น มึงจะฆ่ากูแบบฆ่าตะเข้หรือยังเงวะ ต้มลูกฟักโยนไปให้มันจับพอมันกลิ่นลง
ไปในท้องมันก็ตาย”

เจ้าแก้วครึ่งอึ้งครึ่งแหย ท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครง

ในที่สุดคุณหญิงวาดก็กล่าวกับนิกรหลานชายของท่านว่า

“ແກ່ງไม่รู้เรื่องว่า เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ท่านมีโครงการที่จะจัด “วันชราชน” ที่บ้านของเราในเร็ววันนี้ ท่านจะเชิญชายชราทั่วราชอาณาจักรจังหวัดละ 2 คนเป็นอย่างน้อย ให้มาชุมนุมกันที่บ้านเรา มีการตั้งค่ายพักแรมกันรอบ ๆ บ้าน การเล่นรอบกองไฟในเวลากลางคืน ส่วนตอนกลางวันก็จะพาเที่ยวชมพระนครหลวงตลอดจนจังหวัดใกล้เคียง ทั้งนี้ก็เพื่อให้ชายชราที่แก่ชราเหล่านั้นได้มีประสบการณ์พบเห็นความเจริญรุ่งเรืองที่ตนหมดโอกาสที่จะได้พบเห็นในบั้นปลายของชีวิต”

ร.อ.สมนึกซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะเล็กพร้อมกับเพื่อนเกลอทั้งสามพูดเสริมขึ้นทันที

“ไม่เอาไหนครับคุณปู่ จีนจัด “วันชราชน” ขึ้นก็เหมือนกับว่าคุณปู่มาตากแกล่เหล่านั้นให้ตายเร็วขึ้นอีก เพียงแต่นั่งรถเมล์ หรือรถไฟมากรุงเทพฯ ๆ ถูกรถพัดเข้าหน่อยก็คงมีใครเป็นลมเท่งทิ้งไปบ้าง ผมไม่เห็นด้วยครับคุณปู่ อย่าทำเลยครับเสียเงินเปล่า ๆ”

ท่านเจ้าคุณมองดูร.อ.สมนึกอย่างไม่พอใจ

“แกล่เคยนึกบ้างไหมเจ้านิก คนแก่วันนี้คือคนดีในอดีต พวกคนแก่เคยปฏิบัติภารกิจของตนมาอย่างดีที่สุด คือเลี้ยงลูกเลี้ยงหลาน อบรมสั่งสอนให้การศึกษา ขอมเหนื่อยยาก ขอมเสียสละเพื่อลูกหลานของตน ปู่ได้ตั้งงบประมาณจำนวนหนึ่งไว้แล้วเป็นเงินห้าแสนบาทอันเป็นค่าใช้จ่ายต้อนรับชายชราเหล่านี้ เตี้ยของแกล่ช่วยบริจาคอีกสองแสน เจ้าพลกับดิเรกอีกคนละหมื่นบาท” พูดจบท่านก็หันมาทางนิกรแล้วกล่าวว่า “แกล่จะร่วมบริจาคด้วยก็ได้”

พ.อ.นิกรส่ายหน้า

“ไม่มีทางครับคุณพ่อ เรื่องอะไร.....เหตุใด.....หรือเป็นไหนที่ผมจะต้องบริจาคเงินซื้อหัวล้านจำลองแจกพวกคนแก่ตั้งหมื่นบาท”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำหน้าเครียดทันที

“ใครบอกแกล่ว่าฉันจะเอาเงินมาซื้อหัวล้านกระดาศแจกพวกคนแก่ เงินนี้เป็นค่าใช้จ่ายในการรับรองพวกคนแก่ไว้”

นวลลอมมองดูนิกรอย่างขบขัน

“ทำบุญเสียบ้างซิคะคุณนิกร ความจริงคุณก็แก่แล้วไม่ช้าก็ตาย การทำบุญก็คือสะสมเสบียงไว้ให้แก่ตัวเราในชาติหน้า”

ประภาพูดเสริมขึ้น

“นานมาแล้วไม่เคยเห็นคุณนิกรทำบุญเลย บริจาคเงินช่วยคุณพ่อในครั้งนี้นับว่า

นิกรยิ้มเอียงอาย

“ก็ได้ครับ ผมให้คุณพ่อ 50 บาท”

“อู” คุณหญิงวาดร้องขึ้นดัง ๆ “แกมีเงินอยู่ในแบงก์เกือบ 10 ล้าน แต่แกทำบุญเพียง 50 บาทเท่านั้น แกล่จะกระดุกไปถึงไหนวะอ้ายกร”

“อ้าว” นิกรร้องขึ้นดัง ๆ “การทำบุญให้ท่านเขาไม่มีกฎเกณฑ์หรือคะครับ สุดแล้วแต่ศรัทธาของผู้บริจาค ผมเต็มใจให้เพียง 25 บาทก็เป็นศรัทธาของผมแค่นั้น”

นันทายกมือชี้หน้าน้องชายของหล่อน

“พุดอะไร ไม่อยู่กระร่องกระรอย ใคร ๆ ก็ได้ยื่นว่าเมื่อก็แถบอกว่า แกจะบริจาคเงิน 50 บาท แล้วแกก็กลับคำเป็น 25 บาท”

นิกรยิ้มอย่างกวนโทโส

“การเงินของฉันท้ายยังไม่ได้จ่ายออกไปแล้วก็มีการเปลี่ยนแปลงขึ้นลงง่าย ฟังรู้ไว้เถอะพีนั่น”

นันทาค้อนขยับ

“เกลียดแกเหลือเกิน”

นิกรหัวเราะเบา ๆ

“เกลียดหน้าก็ดูตูดไปพลาง ๆ ก่อน เราพี่น้องสองคนเท่านั้นไม่ควรจะเกลียดซังกัน”

การรับประทานอาหารค่ำ ไม่ได้รับร้อนอะไรนัก เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ได้ปรึกษาหารือกับทุก ๆ คนในการที่ท่านจะจัด “วันชราชน” ขึ้น คือนับตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน ถึงวันที่ 7 มิถุนายน พ.ศ. 2511 นี้

หนังสือพิมพ์รายวันหลายฉบับ ต่างเสนอข่าวที่เจ้าคุณปัจจนิก ๆ จะจัดงาน “วันชราชน” ขึ้นที่บ้าน “พัชรภรณ์” ถนนสุขุมวิท ในวันที่ 1 ถึง 7 มิถุนายนนี้

นักข่าวชั้นเยี่ยมที่เรียกว่าเหยี่ยวข่าว หรืออีแร้งข่าวพร้อมด้วยตากล้อง จมูกกล้อง ถูกส่งไปสัมภาษณ์ท่านเจ้าคุณที่บ้าน “พัชรภรณ์” หนังสือพิมพ์เหล่านี้ต่างเขียนบทความสศุติยกย่องเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ที่ท่านนึกถึงชายชราทั้งหลาย คติพจน์ของท่านเจ้าคุณนั้นน่าฟังมากที่ว่า.....
คนแก่วันนี้ คือคนดีในอดีต

เป็นอันว่าคณะพรรคสี่สหาย กับลูกชายของเขาพร้อมด้วยสีกาน และคุณหญิงวาด ได้ร่วมงานกับท่านเจ้าคุณอย่างเต็มที่ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ได้ส่งจดหมายไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัดแสดงความประสงค์ของท่านที่จะจัด “วันชราชน” ขึ้น ขอร้องให้ผู้ว่าราชการจังหวัดนั้น ๆ คัดเลือกชายชราจังหวัดละไม่ต่ำกว่า 2 คน แต่ไม่เกิน 5 คน ชายชราเหล่านี้ควรจะมีอายุในราว 70 ถึง 80 ปี คณะของท่านจะให้การต้อนรับเลี้ยงดูอย่างดีที่สุด นอกจากนี้ยังจะพาเที่ยวชมนครหลวง และจังหวัดใกล้เคียง ถ้าหากว่าชายชราคนใดคนหนึ่งเกิดป่วยไข้ ขณะที่พักอยู่ในบ้าน “พัชรภรณ์” ก็จะได้รับการรักษาพยาบาลอย่างดีที่สุด หรือถ้าใครเกิดแท้งทิ้งด้วยโรคหัวใจวาย ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็จะทำศพให้อย่างหรูหราสมเกียรติ

ในที่สุดชราชน หรือเยาวชนในสมัย 55 ปีก่อนก็ย่อย ๆ กันเดินทางมาจากภูมิลำเนาของเขา โดยโทรเลขแจ้งมาให้ทราบล่วงหน้าก่อน

ร.อ.พนัสพร้อมด้วยเพื่อนเกลอทั้งสามได้นำรถเก๋งไปรับที่สถานีรถไฟกรุงเทพ ฯ และธนบุรี หรือมายังที่ปรับที่สถานีขนส่งของรถประจำทาง

บ้าน “พัชราภรณ์” มีผู้คนอุ้นหนาฝาคั่งจึ้น แต่เต็มไปด้วยตาแก่ที่กำล้งอม และห่มเต็มทน ชายชราเหล่านี้ต่างเดินทางมาจากจังหวัดต่าง ๆ ทั้งภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคอีสาน ภาคตะวันออก ใช้ภาษาพูดตามภาษาท้องถิ่นของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อทุกคนเป็นคนไทยเกิดได้ร่วมธงไทยก็เกิดความรักสมัครสมานกันจึ้นเอง ถึงแม้ว่าภาษาที่พูดไม่เหมือนกันก็ตาม

ความมีอายุของท่านผู้เฒ่าเหล่านี้ ทำให้คณะพรรคสี่สหายกับสี่นาง และลูกชายของเขามีความเมตตาสงสารชราชนทั้งหลายซึ่งบางคนก็หูตึง และขาดความทรงจำตามธรรมดาของคนแก่ พ.อ.นิกรได้สละทรัพย์สมทบทุนเจ้าคุณปัจฉิมกิจ ฯ ตอนแรกเพียง 25 บาทเท่านั้น แต่พอได้พบเห็นได้พูดคุยกับพวกคนแก่เหล่านี้ เขาก็จ่ายเช็คให้พ่อตาของเขาอีกแสนบาท

“ผมให้อีกแสนบาทครับคุณพ่อ ผมต้องการให้พวกคนแก่ได้รับประทานอาหารดี ๆ ที่มีประโยชน์จำพวกเนื้อนุ่มไข่”

“ดีมากนิกร ด้วยอานิสงส์แห่งผลบุญของแกคงจะช่วยให้แกมีความสุขทั้งภพนี้และภพหน้า แต่ว่า....เช็คใบนี้ติดสปริงไว้หรือเปล่า”

พ.อ.นิกรทำคอย่น และกลืนน้ำลายเอื้ออก

“นี่คือเช็คของธนาคาร “สี่สหาย” ซึ่งผมเป็นหุ้นส่วนใหญ่ และเป็นกรรมการบริหารงานคนหนึ่ง เงินของผมมีเท่าไรก็ฝากไว้ที่นั่น รับรองว่าเช็คของผมไม่แต่ง และไม่ติดสปริงครับ”

ชายชราหน่วยสุดท้ายคือตาแก่ 3 คนจากฝืนแผ่นดินสุพรรณบุรี จะเดินทางมาถึงสถานีรถขนส่งสายใต้โดยรถโดยสาร ในเวลาประมาณ 15.00 น.

เมื่อได้รับโทรเลขจากผู้ว่าราชการจังหวัด เจ้าคุณปัจฉิมกิจ ฯ ก็ออกคำสั่งให้หลานชายของท่านทั้ง 4 คนไปคอยต้อนรับที่สถานีขนส่งสายใต้ สามแยกไฟฉาย ธนบุรี

“ขอให้เจ้าทั้งสี่คนแต่งเครื่องแบบไปเพื่อให้เกียรติแก่ชราชนของเรา เอรอดบัสโพล์ไปรับเขา ให้อ้ายแห้วเป็นคนขับ แล้วก็ จำไว้ว่าชราชนที่จะเดินทางมาจากสุพรรณบุรีเป็นรายสุดท้ายรวม 3 คนนี้จะแต่งกายแบบเยาวชน คือสวมกางเกงขาสั้นสีน้ำเงิน สวมหมวกเก็บทรงกลม เสื้อเชิตแขนสั้นสีขาว มีผ้าพันคอสีน้ำเงิน”

“แบกปืนลูกซอง หรือถือพลองแบบลูกเสือครับ”

ท่านเจ้าคุณจู้ปาก

“ไม่มีอาวุธไว้ มีแต่มีดพกคนละเล่ม จำไว้ว่าประชาชนหน่วยนี้ห้องมแล้ว เมื่อรถประจำทางสุพรรณบุรีเข้าเทียบสถานีขนส่งสายใต้แล้ว พวกเจ้าทั้งสี่คนก็ต้องคอยจับตาดูอย่าปล่อยให้หลงไปได้”

บ่ายวันนั้นเอง

สี่สหายหนุ่มกับเจ้าแก้วในเครื่องแบบปกติก็เล่นเกมเจิว เซ็ดแขนยาว สวมหมวกเก็บทรงหม้อตาลก็ได้มาปรากฏตัวขึ้นที่สถานีขนส่งสายใต้พร้อมด้วยรถโฟล์คสวาเก้นแบบรถโดยสารซึ่งเป็นรถของโรงแรม “สี่สหาย”

ร.อ.พนัสลูกชายของพลได้ไปติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของสถานีขนส่งได้ความว่า รถต่างจังหวัดจากสุพรรณบุรีจะมาถึงสถานีขนส่งสายใต้อย่างรวดเร็วที่สุดก็ 15.00 น. และอย่างช้าที่สุดคงไม่เกิน 24.00 น.คืนนี้

“คุณช่วยบอกผมให้แน่นอนหน่อยสิครับ คุณน่าจะรู้ว่ารถสุพรรณฯ จะมาถึงสถานีเวลาเท่าไร”

“ผมจะให้คำแนะนำได้อย่างไรครับผู้กอง รถโดยสารต่างจังหวัดทุกวันนี้มีอุบัติเหตุบ่อยๆ ชนกันบ้าง ลงคูข้างถนนบ้าง บางทีคนขับก็หลับในปะทะกับต้นไม้ หรือเสาไฟฟาริมถนน บางทีก็เครื่องเสียตายกลางทางเอาแน่ไม่ได้หรือกรับผู้กอง แต่ถ้าไม่มีอุปสรรคใด ๆ ก็คงมาถึงนี้ภายในครึ่งชั่วโมงนี้”

ร.อ.พนัสชวนเพื่อนเกลอทั้งสามไปนั่งพักผ่อนในร้านอาหารแห่งหนึ่ง สั่งน้ำอัดลม และโอเลี้ยงมาดื่มตามอรรถาศัย ร.อ.นพลั้งกายเดี่ยวผัดราดหน้า และเกาเหลาเนื้อวัวอีกหนึ่งชาม เขาก็เหมือนกับนิกรบิดาของเขานั้นแหละคือชอบกิน และหิวตลอดวัน

ภายในบริเวณสถานีขนส่งสายใต้ มีรถโดยสารเล่นเข้าออกตลอดเวลา นอกจากนี้ยังมีรถประจำทางอีก 2 สาย คือสาย 28 และสาย 40 มีหน้าซำยังมีรถแท็กซี่ประจำถิ่นอีกหลายคัน เสียงเครื่องยนต์ของรถยนต์ เสียงแตร และเสียงตะโกนโหวกเหวกดังอยู่ตลอดเวลา คนที่ไม่เคยชินมีหวังเป็นโรคเส้นประสาทตายในสามวันเจ็ดวัน

รถเมล์จากสุพรรณบุรีมาแล้ว มีผู้โดยสารประมาณ 15 คน สี่สหายหนุ่ม กับเจ้าแก้วรีบออกจากร้านนั้นตรงไปยังที่จอดรถเบื้องหน้า

ชราชน หรือหนุ่มน้อยวัยใกล้จะแต่งกายเหมือนเจ้าหนูน้อยเยาวชนที่มาทัศนารกรุงเทฯฯ รวม 3 คน ได้หิ้วกระเป๋าผ้าใบลงมาจากรถคันนั้น และต่างก็วางท่าให้ภาคภูมิใจ สมศักดิ์ศรี ทั้ง ๆ ที่เกิดมาในชีวิตไม่เคยย่างกรายมากรุงเทฯฯฯ เลย ชราชน 3 คนนี้เป็นพี่น้องท้องเดียวกัน พี่ชายคนโตชื่อลุงอ่วมอายุ 78 ขวบ คนกลางชื่อลุงอ้ออายุ 76 ขวบ คนเล็กชื่อลุงอ้นอายุ 74 ขวบ สามพี่น้องเป็นชานาชั้นคืออยู่ในอำเภอสองพี่น้อง ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดคัดเลือกส่งตัวมาก็เพราะเห็นว่าลุงอ่วม ลุงอ้อ และลุงอ้นเป็นพลเมืองดี เป็นเกษตรกรที่ขยันหมั่นเพียรในการ

ประกอบอาชีพ ไม่กินเหล้า ไม่เล่นการพนัน ครอบครัวยุ่เป็นโสดจนทุกวันนี้โดยถือคติพจน์เหมือน ๆ กันทั้งสามพี่น้องว่า **ที่ไหนมีความรักที่นั่นมีแต่เรื่องปวดกบาล**

พวกแท็กซี่ต่างรุมล้อมผู้โดยสารรถต่างจังหวัด และเชื้อเชิญให้ไปที่รถของเขา

“รอเดี๋ยวเดี๋ยวครับพี่ชาย อย่างช้า 5 ชั่วโมงออกจากสถานีนี้ ใกล้เคียงคิดคนละ 10 บาทครับ อยู่ในตรอกซอกซอยส่งถึงที่คนอย่างผมพูดจริงทำจริงครับ รับรองว่าไม่ดื่มไม่หลอกไม่ลวง ไปรถผมเถอะครับพี่สาวเราลดราคาให้เป็นพิเศษ ผู้หญิงมีท้องเด็กในท้องไม่ต้องเสียเงิน”
ลู่อ่วมยกมือซ้ายสลักหน้าแท็กซี่หนุ่มคนหนึ่งเซกลากออกไป แล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงหนักแน่นว่า

“ข้าเป็นชราชน ไม่ใช่สุภรชน หรือลุงเซยพ่อค้าพินปากน้ำโพ มาขู่อยู่คนละมือข้าอย่างนี้ไม่ได้ เพราะจะทำให้เสียเอกราช และอธิปไตย” พุดจบแกก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ “เหม... อ้ายภาษาบางกอกนี้ ลิ่นมันแงพุดยากจับห่ายเลย สู้ภาษาบ้านเราไม่ได้สิ”

ลู่อ่ำเอียงหน้าเข้ามากระซิบบอกพี่ชายของแก

“ผู้คนมันห้อมล้อมเรา ระวังกระเป๋าเงินไว้บ้างพี่อ่วม”

ลู่อ่วมขมวดคิ้วขึ้น

“กระเป๋า หรือกระเป๋า”

ลู่อ่ำสะคุ้งโหยง

“แล้วกัน มาด้วยกันมาขัดคอตนเองเดี๋ยวข้าก็เอามีดทะเลวงไล่พี่อ่วมออกมาดูเล่นเท่านั้น เรามั่นคนสุภรชน ๆ เสียงมันแปร่งต้องเรียกกระเป๋าเป็นกระเป๋า”

จสอ.แห้วมองดูกลุ่มแท็กซี่ 5 – 6 คนและกล่าวว่า

“ชราชน 3 คนนี้เป็นแขกของเรา อย่างมาห้อมล้อมทำความรำคาญให้เขาเลย ถ้าพูดกันดี ๆ ไม่ฟังก็เห็นจะต้องใช้ระเบิดมือพุด” แล้วเจ้าแห้วก็ล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบน้อยหน้าผลหนึ่งออกมาโยนเล่น

พวกแท็กซี่ และไทยมุงแตกฮือ ซึ่งใคร ๆ ก็รักตัวกลัวตายเป็นธรรมดาอยู่เอง ลีสหายหนุ่มเดินไปหาหนุ่มน้อยในวัยเด็กทั้ง 3 คน ร.อ.ดำรงยกมือวันทยหัตถ์ และกล่าวขึ้นว่า

“ผมคือศาสตราจารย์ร้อยเอกดำรง ณรงค์ฤทธิ์ครับ พวกเราได้รับคำสั่งจากท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ให้มารับคุณตาทั้งสามคนไปค่ายชราชนที่บ้าน “พัชรภรณ์”

ชายชราสามพี่น้องต่างมองดูลูกชายของลีสหาย และเจ้าแห้วอย่างงง ๆ

“อ้ายหมา.....” ลู่อันน้องชายคนเล็กกล่าวขึ้น “เอ็งทั้งหมดนี้เป็นทหารจริง ๆ หรือว่าแะวะ แต่ละคนรูปร่างหน้าตา มันคล้ายกับพวกขี้เกมมากกว่า ถ้าจะมีแผนหลอกหลวงหรือด้อมยาพวกข้าละก็อย่าสำเร็จหรืออ้ายหลานชาย”

ร.อ.นพลื่อนตัวเข้าไปหยุดยืนเบื้องหน้าลู่อันแล้วล้วงกระเป๋าเสื้อเจ็ดหยิบรูปแผ่นหนึ่งออกมาแบให้ลู่อันดู

“นี่ยังไถ่ละครับ คุณตา บัตรประจำตัวของผม”

ลุงอั้นพลอตหัวเราะก๊ากเมื่อแลเห็นรูปถ่ายในมือ ร.อ.นพ

“นี่มันรูปลิงนี่โว้ย อย่างนี้มันทหารพระรามไม่ใช่ทหารไทย”

ร.อ.นพพย่นตาเหลือก รีบล้วงกระเป๋าเสื้อเจ็ดหยิบเอกสารปีกเบื้อเริ่มออกมา แล้วจาระไนให้ชายชราทั้งสามฟัง

“นี่ครับบัตรประจำตัวของผม ซึ่งเป็นบัตรพิเศษ เข้าเขตทหารได้ทุกแห่งทุกเวลานี้ ใบขับขี่รถยนต์ของกองทัพก ไบนี้สำหรับขับรถถัง และรถสายพาน ไบนี้ใบขับขี่เครื่องบินไอพ่น ไบนี้ใบขับขี่ของกรมตำรวจ”

เสี้ยตีมองดูหน้าลุงอ่วม แล้วยื่นมือให้ชายชราจับ

“รถเทาจอดอยู่นั้น ไปคุยกันที่บ้านเราเถอะอ้ายน้องชาย”

“หา” ลุงอ่วมตะโกนลั่น “เอ็งว่ายังไถ่ละอ้ายหมา เอ็งเรียกข้าว่าอ้ายน้องชายเอ็งอายุเท่าไรวะ”

ร.อ.พนัสรีบพุดกลบเกลื่อนทันที

“อย่าถือสาหาความมันเลยครับคุณตา เพื่อนผมคนนี้นั้นเป็นโรคจิต ฟังออกจากโรงพยาบาลบ้าเมื่อสองสามวันนี้เอง”

ลุงอ่าถอยหลังกรูด มองดูหน้า ร.อ.สมนึกอย่างหวาด ๆ ต่อจากนั้นลูกชายของสี่สหาย และเจ้าแห้วก็พาชราชนทั้งสามคนเดินตรงไปที่รถบัสโพลีคสวากัน

ระหว่างที่เดินทางกลับบ้าน “พัชรภรณ์” ชายชราสามพี่น้องต่างวิพากษ์วิจารณ์กันด้วยความแปลกใจ ลุงอ่วมพี่ชายคนโตได้กล่าวกับน้องชายทั้งสองว่า

“เราเป็นคนหูตึงขนาดหนัก หรือเรียกว่าหูหนวกก็ได้ แต่ข้ารู้สึกว่าคุณของเราหายตึงหรือหายหนวกแล้ว”

ลุงอ่ายิ้มเล็กน้อย

“ก็เมื่อวันซันนี่เราไปตัดผมที่ร้านนายโกย ตลาดสองพี่น้อง เราให้ช่างเขากลับผมเราให้สั้นจู่เหมือนเด็กนักเรียนอย่างนี้ และให้ช่างเขาและจี้หูให้เราด้วย ข้าจำได้ว่าช่างเขาและจี้หูออกมารวมสองข้าง 5 โลเห็นจะได้”

ลุงอั้นหัวเราะก๊าก

“เออ – จริงซีพี่อ่า ในหูข้ามีข้าวของสารพัดแล้วจะไม่ให้หูมันตึงอย่างไรไหว เม็ดพุดชาก็มี เปลือกหอยแครงก็มี ผ้าจี้วี้อีกหลายชิ้น”

ลุงอ่วมหัวเราะลั่น

“ของกูยิ่งร้ายใหญ่ ช่างมันคิบเอาถิ่นยาจุนออกมาตั้ง 10 กั้น นอกจากนี้ก็มีปลาหมึกบดหลายชิ้น ข้าวตังเมียงลาวก็มี”

ก่อนเวลา 16.00 น. เล็กน้อย โพล์คสวาเกินรถบัสของโรงแรม “สี่สหาย” ซึ่งจับโดยจอ.แห้วก็มาถึงบ้าน “พัชรภรณ์” ท่ามกลางความตื่นเต้นมหัสจรรย์ใจของชราชนทั้งสามพี่น้องผู้มาจากผืนแผ่นดินสุวรรณบุรี ลุงอ่วม ลุงอ่ำ และลุงอ้นได้นั่งรถข้ามสะพานพุทธยอดฟ้าเป็นครั้งแรก การจราจรบนสะพานพุทธยอดฟ้าเป็นไปอย่างสับสนคล้ายกับว่ารถจะเล่นสวนกันไปไม่ได้

เจ้าแห้วพาชราชนทั้งสามผ่านไปตามถนนหนทางสายสำคัญเพื่อเปิดโอกาสให้ชราชนได้พบเห็นความเจริญของบ้านเมือง ซึ่งความจริงมันก็คือป่าคอนกรีตเรานี่เอง เพราะเบื้องหลังความสวยสดงดงามของอาคารที่ทันสมัยในพระนครหลวงนั้นย่อมเต็มไปด้วยแหล่งอาชญากรรม พวกทูจริตมิชฉาชีพ ฆาตกร และอันธพาลที่คอยข่มเหงข่มขู่ประชาชนที่ประกอบอาชีพอย่างสุจริตธรรม พวกคาวร้ายในนครหลวงมีจำนวนมากมายนับแสน และนับวันก็เพิ่มจำนวนขึ้น

เมื่อโพล์คสวาเกินสี่ฟ้าของโรงแรม “สี่สหาย” ผ่านประตูรั้วบ้าน “พัชรภรณ์” เข้ามา ชายชราสามพี่น้องก็แลเห็นพวกชราชนจากจังหวัดต่าง ๆ ปรากฏตัวอยู่ทั่วบ้าน ทุกคนแต่งกายแบบเดียวกัน กระจิมหรือเต็นท์ขนาดเล็กอันเป็นที่พักแรมปรากฏอยู่ตามที่ต่าง ๆ ทั่วบ้าน “พัชรภรณ์” เต็นท์เล็ก ๆ เหล่านี้มีเก้าอี้ผ้าใบเต็นท์ละหนึ่งตัวเพื่อให้ชราชนอาศัยนอนเต็นท์ละ 1 คน

ลูกชายของสี่สหายกับเจ้าแห้วต่างพาชราชนชาวสุวรรณบุรีทั้งสามคนลงจากรถโพล์คสวาเกิน ต่อจากนั้น ร.อ.พนัสก็แนะนำชายชราสามพี่น้องให้รู้จักกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และคณะพรรคสี่สหาย ต่างฝ่ายต่างทักทายโอภาปราศรัยเป็นอย่างดี ท่านเจ้าคุณกับสี่สหายพาชราชนสามพี่น้องขึ้นไปบนดึกเพื่อให้เซ็นชื่อในสมุด และต่อจากนั้นก็มอบข้าวของเครื่องใช้ให้ เพื่อให้มีความสุขสะดวกสบายตลอดเวลา 7 วันที่มาพักอยู่ที่บ้าน “พัชรภรณ์”

ลุงอ่วม ลุงอ่ำ และลุงอ้นต่างทรุดตัวนั่งบนโซฟาตัวใหญ่ในห้องโถงอย่างหวาด ๆ ทั้งสามคนต่างสำรวมกิริยามารยาทให้ดีที่สุด ลุงอ่ำกับลุงอ้นถอดหมวกเก็บทรงกลมออกวางบนตัก ส่วนลุงอ่วมพี่ชายคนโตไม่ยอมถอดหมวก จนกระทั่งพ.อ.กิมหงวนกล่าวกับชายชราว่า

“ถอดหมวกออกเสียเถอะครับคุณลุง ตามระเบียบเมื่อเราเข้ามาในอาคารบ้านเรือนเราก็ต้องถอดหมวก”

ลุงอ่วมยิ้มแห้ง ๆ

“ผมขออนุญาตไม่ถอดหมวกได้ไหมครับ”

เสี่ยหงวนขมวดคิ้วขึ้น

“ทำไมล่ะครับ”

ลุงอ่วมส่ายหัวเราะ

“เฮ้อ เฮ้อ ผมมันหัวอกอันเดียวกับท่านเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ครับ ถ้าผมถอดให้ท่านเห็นศีรษะผมท่านก็คงไม่ชอบหน้าผมเป็นแน่”

พ.อ.นิกรพูดโพล่งขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ถอดให้ผมดูหน่อยเถอะครับคุณลุง ผมอยากรู้ว่าในระหว่างพ่อตาของผมกับคุณลุงนั้นใครจะล้านมากน้อยกว่ากัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ลอบค้อนนิกรเสียก่อนจึงโบกมือห้ามลุงอ่วม

“ไม่ต้องถอดก็ได้ นายอ่วม เอ.....ผมแปลกใจจริง ๆ ผู้ว่าราชการจังหวัดสุพรรณฯ เขาไม่ยกบอกรายละเอียดมาให้ทราบว่ นายอ่วมศิระะล้าน”

คณะพรรคสี่สหายกับลูกชายของเขาต่างหัวเราะก๊ากไปตามกัน สาวใช้คนหนึ่งนำเครื่องดื่มคือน้ำอัดลมแช่เย็นมาเสิร์ฟให้ ในเวลาไล่ ๆ กันเจ้าแห้วก็นำสมุดรายชื่อชราชนมาให้สามพี่น้องเซ็นชื่อแสดงว่า ทั้งสามคนได้เดินทางมาถึงที่พักแล้ว

สี่สหาย และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างพูดคุยกับชราชนสามพี่น้องอย่างสนิสนม ได้ถามถึงการทำไร่ไถนา และการทำนาปีละสองครั้งซึ่งช่วยให้เกษตรกรมีรายได้ดีขึ้น ระหว่างนั้นเอง ร.อ.สมนึก กับร.อ.นพได้กระซิบกระซาบกันซึ่งคงจะปรึกษาหารืออะไรกันสักอย่างหนึ่ง

แล้วลูกชายของนิกรก็ลุกขึ้นเดินเรื่อย ๆ ออกไปทางหน้าตึก ในนาที่นั่นเอง ร.อ.นพก็วิ่งหน้าตื่นเข้ามาในห้องโถง

“อะไรวะอ้ายนพ” พล.ต.พลถามอย่างโมโห “อยู่ในเครื่องแบบร้อยเอกยังจะทำลิงทำค่างอีก”

ลูกชายของนิกรแก้งพูดละล่ำละลัก

“ตำรวจครับ....ฉลามบกกองปราบตั้ง 5 คันแล่นเข้ามาในบ้านเรา”

“ก็ช่างเขาปะไรละ เขาคงมีธุระมาหาเรา หรือมาเยี่ยมพวกเราก็ได้ พวกตำรวจกองปราบสามยอดน่าจะรู้จักคุ้นเคยกับเราดี โดยมากล้วนแต่เป็นลูกศิษย์อ้ายหมอทั้งนั้น”

ร.อ.นพแก้งทำกิริยาท่าทางเกรงกลัวตำรวจ และกล่าวขึ้นว่า

“เขาคงมาจับคนที่สวมหมวกในบ้านครับ เพราะแสดงว่าขาดความเคารพเจ้าของบ้าน และสถานที่ ประกาศตัวเป็นคอมมิวนิสต์อย่างเปิดเผย”

ลุงอ่วมสะอื้นเฮือกสุดตัว ไม่มีข้อหาอะไรที่แกะเกรงกลัวยิ่งไปกว่าข้อหาคอมมิวนิสต์ อย่างท่วม ๆ แก่ต้องติดตะรางฟรีไม่น้อยกว่า 1 ปี ดังนั้นลุงอ่วมจึงรีบถอดหมวกเก็บไปทรงกลมออก

คราวนี้เสียงหัวเราะก็ดังขึ้นอย่างครื้นเครง คนเดียวที่ไม่ยอมหัวเราะก็คือท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ คณะพรรคสี่สหายกับลูกชายของเขา และเจ้าแห้วต่างมองลุงอ่วมอย่างขบขัน ศิระะชายชราผู้นี้เลียนเตียน โลงแบบเดียวกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แต่ลุงอ่วมมีรูปร่างสูงใหญ่ไม่อ้วนเตี้ยท้องพลุ้ยเหมือนท่านเจ้าคุณ

ร.อ.นพเดินหัวเราะไปที่ประตูหน้าตึก และร้องตะโกนพูดกับลม ๆ แล้ง ๆ

“ไม่มีใครใส่หมวกในบ้านหรือก่อบรับสารวัตร พาดำรวจกลับไปเถอะครับ พวกเราจะไม่ยอมให้ใครมีพฤติกรรมโน้มเอียงไปทางคอมมิวนิสต์อย่างเด็ดขาด”

พล.ต.พลมองคุดหน้าฟ.อ.นิกรแล้วกล่าวว่า

“ลูกชายแก่นี่มันกะล่อนน่าทะเลือเกิน มันเหมาะที่จะเป็นจำอวดมากกว่าที่จะเป็นนายทหาร”

1 มิถุนายน 2511

ธงไตรรงค์ผืนใหญ่ถูกชักขึ้นสู่ยอดเสาในสนามหน้าตึกเมื่อเวลา 7.00 น. ตรงท่ามกลางเสียงเพลงมหาชัย ชราชนทั้งหมดรวม 182 คนจากจังหวัดต่าง ๆ ที่วราชอาณาจักร ได้ยืนตั้งแถวเป็นระเบียบเรียบร้อยโดยมีสี่สหายแต่งเครื่องแบบนายทหารทำหน้าที่ควบคุมบังคับบัญชา ต่อจากนั้น สี่นางกับคุณหญิงวาศก็จัดเลี้ยงอาหารเช้าแก่ชราชนทั้งหมด ซึ่งเป็นอาหารแบบยุโรป มีไข่ดาวหมูแฮม และเครื่องคิมร้อนหลายอย่างสุดแล้วแต่ใครจะชอบดื่ม เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ได้ออกหมายกำหนดการแจ้งให้ชราชนทราบดังต่อไปนี้คือ.....

10.00 น. พาชมพระนครโดยรถบัสขนาดใหญ่รวม 6 คัน

12.00 น. แวะรับประทานอาหารกลางวันที่โรงแรม “สี่สหาย”.....

13.30 น. ชมสถานนวด อบ อาบบางแห่ง อาจจะมีการแสดงสาธิตด้วย

15.00 น. แจกเบี้ยเลี้ยงคนละ 300 บาท และอนุญาตให้ชราชนเที่ยวเตร่กันตาม

ลำพัง แต่ต้องไม่เกินหมู่ละ 4 คน และจะต้องกลับมาถึงค่ายในเวลา 21.00 น.

ประกาศมา ณ วันที่ 1 มิถุนายน 2511

พระยาปัจจนิกพินาศ

ทุกสิ่งได้เป็นไปตามหมายกำหนดการ คณะพรรคสี่สหายกับลูกชายของเขา และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ได้พาชราชนเกือบ 200 คนออกเที่ยวชมพระนครในตอนสายวันนั้น ทำให้พวกเขาแก่ทั้งหลายมีความสุขสดชื่น และมีชีวิตชีวาขึ้น ทุกคนมีความรู้สึกคล้ายกับว่าได้ตกเข้ามาอยู่ในเมืองสวรรค์ หลายคนต่างปรารถนา ถ้าหากว่าไม่ได้บุญบารมีของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วก็คงไม่มีโอกาสได้เห็นกรุงเทพฯ ๆ ในบั้นปลายของชีวิต ซึ่งบางคนก็ได้พบเห็นเป็นครั้งแรก

ชราชนแห่งประเทศไทยได้แวะรับประทานอาหารกลางวันที่โรงแรม “สี่สหาย” อันเป็นโรงแรมที่ใหญ่โตหรูหราที่สุดในบางกอก ทางโรงแรมได้จัดอาหารไทยต้อนรับเป็นพิเศษ มีน้ำพริกผักต้ม ปลาตุ๋นอย่างทอดฟู แกงกะหรี่ไก่ เครื่องในไก่ผัดขิง และห่อหมกหมู ส่วนของหวานก็คือลอดช่องน้ำกะทิ กล้วยหอม ส้มเขียวหวาน และองุ่นสด บรรดาตาแก่ทั้งหลายต่างอึ้ง

หมีพิมันไปตามกัน ทุกคนตื่นตื่นในความใหญ่โตโรฐานของโรงแรม “สี่สหาย” มีชาวยุโรป และอเมริกันพักอยู่มากมาย นายทวน ทายาทผู้จัดการโรงแรมได้ให้การต้อนรับอย่างดีที่สุด จัดนาฏศิลป์พิเศษแสดงให้ชราชชนชมระหว่างเวลารับประทานอาหารกลางวัน มีชุดรามสูร และเมขลาเล่นน้ำฝน และพระรามตอนตามอีเก้งซึ่งเป็นนาฏศิลป์ชุดตลก ทำให้พวกตาแก่น้อยใหญ่ทั้งหลายหัวเราะกันครื้นเครงตลอดเวลา

หลังจากรับประทานอาหารกลางวันเรียบร้อยแล้ว สี่สหายกับลูกชายของเขา และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็ได้พาชราชชนรวม 182 คนเข้าชมสถานนวด อบ อาบแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ในซอยใหญ่ข้างโรงแรม “สี่สหาย” นั่นเอง

“สวรรค์ชั้นดุสิต” เป็นสถานนวด อบ อาบที่ใหญ่โตทันสมัยที่สุด อาคาร 3 ชั้นใหม่เอี่ยมเป็นที่รับรองแขก มีทั้งชั้นพิเศษ และชั้นธรรมดา กิตค่าบริการชั้นพิเศษชั่วโมงละ 150 บาท และชั้นธรรมดาชั่วโมงละ 75 บาท นางนวดแต่ละคนล้วนแต่เป็นเด็กสาวที่ยังใจใสเอี่ยมล่อ หน้าตาจุ่มจิมยังไม่ขึ้นสนิม และยังไม่ได้หมายความว่าใหม่สำหรับที่นี่แต่เก่ามาจากที่อื่น นางนวดของ “สวรรค์ชั้นดุสิต” ผ่านโรงเรียนนวด อบ อาบมาแล้ว มีพื้นความรู้อย่างตำ.ศ. 3 พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ได้ดีพอใช้

เจ้าของ และผู้จัดการสถานนวด อบ อาบแห่งนี้คือนายยั้ง หรือเสี้ยยั้งเพื่อนนักธุรกิจของเสี้ยหงวนคนหนึ่ง รู้จักคุ้นเคยกับอาเสี้ยของเรามาแล้ว ดังนั้นจึงสนิทสนมกับสามสหาย และท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตลอดจนเจ้าหนุ่มรูปหล่อสี่คนนี้ด้วย

พ.อ.กิมหงวนของเราได้ติดต่อกับเสี้ยยั้งไว้เรียบร้อยแล้วในการที่เขาจะพาชราชชนของชาติจำนวนร่วมร้อยคนมาเยี่ยมสถานนวด อบ อาบแห่งนี้ และจะชมการแสดงสาธิตซึ่งเสี้ยยั้งก็รับรองว่า เขากับเจ้าหน้าที่ของเขาจะให้การต้อนรับอย่างดีที่สุด

อาคาร 3 ชั้นของ “สวรรค์ชั้นดุสิต” ออกจะคับแคบไป เมื่อชราชชน 182 คนได้ขึ้นมารวมกลุ่มกันในห้องโถง และอีกหลายคนนั่งอยู่ที่ระเบียงคิกหน้าห้องโถง เสี้ยยั้งได้แสดงอัธยาศัยไมตรีจิตให้การต้อนรับโดยทั่วหน้ากัน ตั้งคนของเขาเสิร์ฟน้ำอัดลม และบุหรี่

แล้วเสี้ยยั้ง ลูกจิววัยเดียวกับอาเสี้ยกิมหงวนก็เชิญสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ไปพบเขาในห้องทำงาน

เขากล่าวกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่างนอบน้อมว่า

“ความคิดของคุณอ่าน่าสรรเสริญมากเชียวครับ เท่าที่คุณอาเชิญคนแก่ทั่วประเทศมารวมพบปะสังสรรค์กันในครั้งนี้ แต่ว่า...จำเป็นด้วยหรือครับที่ผมต้องจัดการแสดงสาธิตในสถานนวด อบ อาบ ให้ชม”

ท่านเจ้าคุณยิ้มเล็กน้อย

“ชราชชนเหล่านี้ใกล้จะเพิ่งถึงแล้วหลานชาย อาจล้ารับรองว่าไม่มีใครเคยนวด อบ อาบมาแต่ก่อน ทุกคนมีชีวิต และความเป็นอยู่อย่างง่าย ๆ แบบชาวชนบททั้งหลายซึ่งส่วนมากมี

ฐานะยากจน ผู้ว่าราชการจังหวัดช่วยคัดเลือกส่งตัวมาให้ก็เพราะเห็นว่าเป็นผู้ที่ขยันขันแข็งทำมาหากิน และมีความประพฤติดี ช่วยแสดงสาธิตให้ดูหน่อยเถอะนะหลานชาย”

“ครับ ตกลงครับ” แล้วเขาก็หันมาทางคณะพรรคสี่สหายซึ่งยืนอยู่ในกลุ่มลูกชายของตน “ແ່ช่วยแสดงสาธิตหน่อยซีอ้ายหงวน”

อาเสี่ยทำตาปริบ ๆ

“แสดงยังไงวะ”

“ก็สมมติตัวแกว่าเป็นแขกที่มารับการนวด อบ อาบ”

พ.อ.กิมหงวนสะดุ้งเฮือก และเอ็ดตะโรลั่น

“ไม่เอาโว้ย ขายหน้าตายห้า”

นิกรชูมือขวาชี้ขึ้นเหนือศีรษะ และกล่าวขึ้นทันที

“ผมเองเสี่ยยัง การนวด อบ อาบไม่เห็นจะต้องขายหน้าใคร ผู้ชายที่อยู่ในกรุงเทพฯถึงแม้จะแก้ง่ายอย่างคุณพ่อก็อดที่จะแอบนวดไม่ได้”

เสี่ยยังยื่นมือให้นิกรจับ

“เอาละครับเชิญขึ้นไปข้างบนได้ เป็นอันว่าผู้การนิกรจะร่วมแสดงสาธิตอย่างเต็มที่”

“ครับ – เต็มที่เลย แต่ผมจะต้องเลือกอิหนูหมอนวดเอง เลือกลงให้สวสั๊กหน่อยจะได้เกิดฟิลลิ่ง”

ก่อนที่เสี่ยยังจะพาพ.อ.นิกรออกไปจากห้องทำงานของเขา ร.อ.นพก็กล่าวขึ้นดัง ๆ ว่า

“พ่อครับ พ่ออย่าเสี่ยงเลยครับ ประเดี๋ยวแม่กับคุณป้าของผมจะตามมาที่นี่ ถ้าพ่อออกแสดงสาธิตกับพวกหมอนวดสาว พ่ออาจจะหัวแตกก็ได้”

นิกรเห็นหัวเราะใส่หน้าลูกชายของเขา

“ถ้าพ่อหัวแตกแม่แก่ก็ตายทั้งกลม”

ร.อ.นพอมยิ้ม

“ให้มันแน่สักรายเถอะครับพ่อ”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ดูก็ว่าอย่างนั้นแหละ ผู้ชายเรามันก็เหมือน ๆ กันแหละวะ ลับหลังเมียคุยโขมงโจงเจงแก่งอย่างนั้นแก่งอย่างนี้ พ่ออยู่ต่อหน้าเมียกลายเป็นหนูกลัวแมวไปฉิบ”

ร.อ.สมนึกพูดโพล่งขึ้นทันที

“เหมือนเตี้ยผมเป็นต้น”

เสี่ยหงวนยกเท้าขวาเหยียดลูกแป่ลูกกันลูกชายของเขาตั้งพลัก

“นี่แน่ะ ทะลึ่งนัก”

ท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครง เสียงยังได้ยกมือขวา จับแขนซ้ายของนิกร แล้วพาตัวเดินออกไปจากห้องทำงานของเขา

การแสดงสาธิตนั้นหมายถึงการที่คล้ายคลึงกับความเป็นจริง

นายยัง หรือเสียงยังเจ้าของสถานนวด อบ อาบ ได้จัดห้องนวดพิเศษห้องหนึ่ง ซึ่งเป็นห้องกว้างขวางอยู่ชั้นสามของอาคารอันโอ้อ่า เป็นที่แสดงการนวด อบ อาบ ให้ประชาชนได้ชม แต่อย่างไรก็ตามทางสถานนวด อบ อาบจัดเก้าอี้ให้ประชาชนได้เพียง 30 ที่นั่งเท่านั้น ฉะนั้นพวกเขาชนทั้งหลายจะต้องผลัดเปลี่ยนกันเข้าชมเป็นรอบ ๆ ไป

ท่ามกลางเสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจของประชาชนพวกแรก ที่นั่งเรียงรายอยู่บนเก้าอี้เหล็ก ภายในห้องนวดห้องนั้น การแสดงสาธิตได้เริ่มต้นขึ้นในเวลา 14.00 น. เจ้าคุณปัจฉิม ๗ พร้อมด้วย พล กิมหงวน และศาสตราจารย์ดิเรกยีนรวมกลุ่มกันอยู่หลังห้อง ส่วนลูกชายสี่สหาย และเจ้าแก้ว ควบคุมประชาชนอยู่ชั้นล่าง

การแสดงสาธิตเริ่มต้นด้วยนิกรกับสาวสวยคนหนึ่งเดินคลอกันเข้ามาในห้อง นิกร แกล้งทำเป็นมีนเมาซึ่งนับว่าเขาแสดงบทบาทได้ดีเยี่ยม เขาดึงสาวน้อยเข้ามากอด และก้มลงจูบ หล่อ นางนวดสาวอยู่ในชุดบิกินีสีฟ้าแก่ขับผิวอ่อนขาวผ่อง และร่างอันอวบอัดให้เห็นเด่นชัดขึ้น

พวกเขาชนทั้งหลายต่างคบมือโห่ร้องเกรียวกราว บ้างก็กระแทบดิน และเป่าปาก คนแก่เหล่านี้ต่างรู้สึกเป็นหนุ่มกระชุ่มกระชวยขึ้น ทุกคนพึงได้เห็นนางนวดเป็นครั้งแรก

สาวน้อยทำสลดปิดป้องเป็นที่ แล้วหล่อนก็กล่าวกับนิกรว่า

“อย่ามาทำมือไวใจเร็วกะหนูนะคะ แก้วฟ้าออกแล้วขึ้นไปนอนบนเตียงซิคะ หนูจะได้นวดให้ แล้วจะให้อบตัวอาบน้ำ”

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“ถึงกับแก้วฟ้าล่อนจ้อนเชียวหรือน้องสาว ฉันยังไม่อยากเป็นเปรตหรอก”

“การแสดงสาธิตก็ต้องให้เหมือนความจริงซิคะ ถ้าคุณไม่อยากเปลือยกาย ล่อนจ้อนคุณจะนุ่งกางเกงใน หรือนุ่งผ้าเช็ดตัวก็ได้”

“เอ้อ – ถ้ายังงี้ค่อยยังชั่วหน่อย ฉันนุ่งกางเกงในก็แล้วกัน”

ในนาที่นั่นเอง นิกรของเราที่เหลือแต่กางเกงในสีขาวเพียงตัวเดียว เขาก็ขึ้นไปนอนบนเตียงขนาด 3 ฟุต พวกเขาชนต่างจ้องตาเขม็งดูการแสดงสาธิตนวด อบ อาบ สาวสวย หรือนางนวดกำลังเตรียมเครื่องมือนวดไฟฟ้าใส่ติดหลังมือทั้งสองข้าง ในเวลาเดียวกันนั่นเองประไพเมียรักของนิกรก็ปรากฏตัวขึ้น หล่อนเดินผ่านประตูห้องเข้ามาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม เสียงหงวนแลเห็นเข้า ตกใจจนยับยั้งตาเหลือก

“ตายห้า – อ้ายกรตายแน่”

ประไพหยุดยืนข้างเตียงหันหน้ามาทางคนดูแล้วหล่อนก็ประนมมือไหว้ชายชราทั้งหลาย

“สวัสดิ์ค่ะ ก่อนที่การแสดงสาริตจะดำเนินต่อไป ดิฉันขอรับอาสาเป็นผู้บรรยายประกอบสาริตค่ะ”

เสียงตบมือดังขึ้นเกรียวกราว พ.อ.นิกรมองดูเมียของเขาอย่างหวาด ๆ แล้วก็กล่าวกับหล่อนว่า

“ลำบากนักก็ไม่ต้องบรรยายหรอกไฟ”

ประไพผินหัวเราะ

“ถ้ายังงั้นไฟจะเป็นหมอนวดแทนมยุรี แล้วให้มยุรีเป็นคนบรรยายดีไหมคะ”

นิกรทำหน้าแหย

“ให้มยุรีนวดดีกว่า ขึ้นให้ไฟนวดกรออาจจะชี้โครงหัก หรือกระดูกสันหลังหักก็ได้”

ประไพหันมาทางหมอนวดสาว

“ลงมือซิหนู ลงมือนวดได้แล้ว”

เสียงเครื่องนวดไฟฟ้ากรางเบา ๆ มยุรีนางนวดสาวเริ่มลงมือนวดให้นิกรอย่างตั้งอกตั้งใจ และด้วยความชำนาญของหล่อน ประไพทำหน้าที่บรรยายให้ราชชนทราบบ

“ผู้ชายในกรุงเทพ ฯ เป็นโรคจีเมื้อย และจีเกียจค่ะ สถานนวด อบ อาบ เกือบ 500 แห่งล้วนแต่มีรายได้อย่างงดงามเพราะคุณผู้ชายพากันไปอุดหนุนอย่างคับคั่ง โดยเฉพาะสถานนวดอบ อาบแห่งนี้ ซึ่งมีชื่อว่า “สวรรค์ชั้นดุสิต” มีลูกค้าขาประจำมากที่สุดถึงกับต้องสั่งจองห้องกันล่วงหน้า”

บรรดาประชาชนต่างรู้สึกปวดเมื่อยขึ้นมาทันที ทุกคนอยากจะให้หมอนวดสาวนวดให้เพื่อตนจะได้มีโอกาสไขว่คว้า หากำไรจากหมอนวดสาว

สามพี่น้องแห่งสุพรรณบุรีคือลุงอ่วม ลุงอ่ำ และลุงอ้นนั่งดูอยู่หน้าเพื่อน โดยมีลุงอ่วมนั่งกลาง และน้องชายทั้งสองนั่งกระหนาบข้าง

“เป็นยังไงบ้างพี่อ่วม ใหนั่งนั่งเฉยเหมือนกับหุ่นไล่กากลางนา” ลุงอ้นเอียงหน้าเข้ามากระซิบกับพี่ชายคนโต

ลุงอ่วมยิ้มเจื่อน ๆ

“ตื่นตื่นดีโว้ยอ้น เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ก็เพิ่งเคยเห็นพู่หญิงสาว และสวยนุ่งนิคห่มหน้อยให้ผู้ชายด้วยเครื่องนวดไฟฟ้า พูกรนิกรแกนอนสะดุ้งเฮือก ๆ ทำแกล้งจ๊กจี้ ฮะ ฮะ ข้าจะต้องลองนวด อบ อาบ ดูบ้าง”

ลุงอ่ำพูดเสริมขึ้น

“ข้าก็จะขอทดลองดูเหมือนกัน หมดยุคนี้แล้วท่านเจ้าคุณจะแจกเบี้ยเลี้ยงให้พวกเราคนละ 300 บาท และจะปล่อยให้พวกเราเที่ยวเตร่กันตามลำพัง ค่านวดช.ม.ละ 75 บาท เงินเบี้ยเลี้ยงนวดได้ 4 ชั่วโมง ข้าจะยอมจ่ายเงินของข้าอีก 300 บาทจะให้หมอสาวเขาบริการข้าสัก

6 ชั่วโมง”

การแสดงสาธิตโดยมีประไพเป็นผู้บรรยาย มีหมอนวดสาว และนิกรเป็นตัวแสดง ได้ผ่านพ้นไปตามลำดับ เมื่อพ.อ.นิกรได้รับการนวดตัวทั่วร่างแล้วเขาก็ลุกขึ้นลงจากเตียง ซึ่งหมอนวดสาวเจ้าของนามมยุรีได้พานิกรไปยังที่วัตถุคล้ายกับโองน้ำใบหนึ่งนั่นคือเครื่องอบตัวนั่นเองใช้โองน้ำซึ่งเกิดจากความร้อนของกระแสไฟฟ้า

นิกรเข้าไปอยู่ในโอง หรือวัตถุชิ้นนั้นแลเห็นแต่ส่วนศีรษะ ประไพอธิบายให้พวกเขาฟังว่า

“เมื่อได้นวดตัวเรียบร้อยแล้ว ก็ต้องให้หมอนวดเขาอบตัวให้ตามที่ท่านเห็นอยู่ที่นี่แหละค่ะ ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้เบาตัว”

เสียงนิกรพูดขึ้นลั่นห้อง

“ปิดโองน้ำที ฉันจะกลายเป็นไก่ต้มอยู่แล้ว”

หมอนวดสาวรีบเดินไปปิดโองน้ำ ต่อจากนั้นก็ช่วยเหลือนิกร พาออกมาจากเครื่องนวดแล้วพานิกรไปอาบน้ำ เมื่อนิกรเข้าไปยืนในอ่างใบนั้น ประไพก็กล่าวกับสามีของหล่อน

“เพื่อให้การแสดงสาธิตเป็นไปอย่างสมจริง แก่กางเกงออกซิคะกร”

นิกรทำคอย่นท่ามกลางเสียงหัวเราะของใครต่อใคร

“ต้องแก้ผ้าด้วยเรอะ ไพ่เข้าใจว่ากรเป็นเปรตหรือยังไง”

ประไพหัวเราะคิก

“ไม่รู้ล่ะค่ะ ทุกครั้งกรไปนวด อบ อาบ กรสาบานได้ไหมว่ากรไม่ได้แก้ผ้า”

“ไม่จำเป็นต้องสาบาน” นิกรเอ็ดตะโรลั่น

“ต้องสาบานซิคะ” ประไพขึ้นเสียงบ้าง

นิกรฝืนหัวเราะ

“สาบานหาหอกอะไร ผู้ชายคนไหนบ้างที่นวด อบ อาบ โดยไม่ยอมแก้ผ้า อ้ายพล อ้ายหงวน และอ้ายหมอกี่เหมือนกัน”

บรรดาตาแก่ซึ่งกำลังคึกคักกลับเป็นหนุ่มไปตามกันต่างพากันหัวเราะอย่างสนุกสนาน แล้วตาแก่คนหนึ่งก็ร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“การแสดงสาธิตก็ต้องให้เหมือนความจริง แก่ผ้าออกเถอะครับผู้การนิกร”

ชายชราอีกหลายคนร้องสนับสนุน ประไพยิ้มให้สามีของหล่อน

“ได้ยืนไหมคะกร แฟนเขาต้องการให้คุณแก้ผ้า”

นิกรทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“ถ้ากรไม่แก้จะมีอะไรเกิดขึ้น”

“ก็ลองดู.....”

นิกรร้องไห้โฮ เขาจำเป็นต้องเลื่อนกางเกงชั้นในออกโยนไปบนเตียง คราวนี้ร่างของนิกรก็ไม่แตกต่างอะไรกับเปรตนครที่หนีมาขอส่วนบุญ พล กิมหงวน ดร.ดิเรก และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างหัวเราะงอหายไปตามกัน

การแสดงสาธิตได้ดำเนินไปด้วยดี หมอนวดสาวเจ้าของนามมยุรีได้อาบน้ำให้นิกรไม่คิดอะไรกับอาบน้ำให้ทารกเมื่อแรกคลอด น้ำในอ่างเคลือบใบใหญ่มีทั้งน้ำร้อน และน้ำเย็นผสมกัน สาวสวยได้ใช้สบู่และฟองน้ำถูตัวนิกรอย่างทั่วถึงโดยไม่รังเกียจ เพราะหล่อนทำตามหน้าที่ของหล่อน อาบน้ำเสร็จก็เช็ดตัวให้ พาไปนอนบนเตียงประพรมน้ำหอม และโรยแป้งให้โรยตามตัว โรยใบหน้า หน้าอกแขนขา และสะดือ นิกรนึกสนุกขึ้นมาทีไรก็แกล้งนอนดิ้นกระเด่ว ๆ เหมือนเด็กอ่อน แล้วร้องเสียงลั่นห้อง

“อูเว้ ๆ อูเว้ ๆ”

บรรดาชราชนต่างผลัดเปลี่ยนกันเข้าชมการแสดงสาธิตนวด อบ อาบ โดยทั่วหน้ากัน ซึ่งการแสดงในรอบต่อมาผู้แสดงฝ่ายชายก็คือคนของสถานนวด อบ อาบนั่นเอง การแสดงรอบใช้เวลาเพียง 30 นาทีเท่านั้นเอง

ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ได้จ่ายเงินเบี้ยเลี้ยงให้พวกชราชนทั้งหลายคนละ 300 บาท และกล่าวกับชายชราทั้งหลายว่า

“ต่อจากนี้ไป อนุญาตให้พวกท่านเที่ยวเตร่กันอย่างล้าลอง ซึ่งเราหวังว่าพวกชราชนทั้งหลายคงจะรู้จักผิดชอบชั่วดีแล้วการเที่ยวเตร่ของพวกท่านก็ขอให้อยู่ในขอบเขต และกลุ่มหนึ่งไม่ควรเกิน 5 คน ชราชนทั้งหลายต้องกลับถึงค่ายเวลาไม่เกิน 21.00 น. คือสามทุ่ม ถ้าผู้ใดเกิดหลงทางกลับค่ายไม่ถูกก็ให้ติดต่อขอความช่วยเหลือจากตำรวจตามตู้ยาม หรือตามโรงพัก ข้าพเจ้าของวิงวอนชราชนทั้งหลายให้สังวรในเกียรติของตน และอย่าได้เข้าไปในเที่ยวในสถานที่ไม่ควรเที่ยว เป็นต้นว่า ก๊วนกัญชา ซ่องโสเภณี หรือบ่อนการพนันเถื่อน เงินเบี้ยเลี้ยง 300 บาทที่เราจ่ายให้พวกท่านเที่ยวเตร่ใช้สอยเป็นส่วนตัวก็คงจะเพียงพอแล้ว ข้าพเจ้า และพวกเราจะคอยต้อนรับท่านที่บ้าน “พัชรภรณ์” ในเวลา 21.00 น. คืนวันนี้”

ปรากฏว่าชราชนเกือบ 100 คนต่างสมัครใจรับบริการของสถานนวด อบ อาบแห่งนี้ นอกนั้นแยกย้ายกันไปเที่ยวตามความพอใจ

ขณะพรรคสี่สหายกับลูกชายของเขา และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับเจ้าแห้วได้กลับมาบ้าน “พัชรภรณ์” ก่อนค่ำวันนี้ ตามเวลาที่กล่าวนี้ คุณหญิงวาดกำลังช่วยกันจัดเสื่อผ้าไว้ให้ชราชนผลัดเปลี่ยน ปรากฏว่าตาแก่ทั้งหลายไม่มีใครจะระมัดระวังในเรื่องรักษาความสะอาด เสื่อกางเกงเปรอะเลอะเทอะ เปื้อนน้ำซากาแฟ และผลไม้ สีนางกับคุณหญิงวาดมีหน้าที่จ่ายเสื่อผ้า หรือชุดชราชนให้พวกคนแก่ชราชนเหล่านี้

เป็นอันว่าอาหารค่ำมื้อนี้ชราชนทั้งหลายจะไม่กลับมารับประทาน ดังนั้นคณะพรรคสี่สหายกับครอบครัวของเขาจึงร่วมรับประทานอาหารกันตามลำพัง

ขณะนั้นเป็นเวลา 19.30 น. ลีส์หายกับสี่นาง และท่านผู้ใหญ่อีกสองพร้อมด้วยนายทหารหนุ่มทั้งสี่คน กำลังรับประทานอาหารเช้า และวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับตามแก่ทั้งหลาย บางทีก็เรียกเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครง เช่นตอนที่พวกตาแก่ขึ้นลิฟท์ของโรงแรม “ลีส์หาย” ไปชมสถานที่ต่าง ๆ เมื่อลิฟท์ตั้งตัวขึ้นไป ชายชราในกลุ่มนั้นก็กอดสันขวัญแขวนยื่นนั่งเฉยเหมือนรูปหุ่น

คุณหญิงวาดกล่าวขึ้นด้วยเสียงหัวเราะว่า

“แม่อยากจะทำวันขายแก่ขึ้นบ้างดีไหมพล บรรดาขายแก่ทั้งหลายทั่วประเทศคงจะได้มาชุมนุมกันแบบนี้”

พล.ต.พลตันศิริชะไม่เห็นด้วย

“อย่าเลยครับคุณแม่ คนแก่ผู้ชายพอที่จะปกครองได้ แต่คนแก่ผู้หญิงร้ายมาก ลงฮึดขึ้นมาแล้วก็ไม่ยอมอยู่ในระเบียบวินัย”

สาวใช้คนหนึ่งเดินเข้ามาในห้องรับประทานอาหาร และรายงานให้ท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ทราบว่านายร้อยเวรต้องการพูดโทรศัพท์กับท่าน ท่านเจ้าคุณพยักหน้ารับทราบลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องรับประทานอาหาร

เกือบ 5 นาที ท่านเจ้าคุณก็กลับเข้ามาด้วยสีหน้าเครียด ลีส์หายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะสี่เหลี่ยมเล็กต่างก็พากันมองดูเจ้าคุณปัจฉิม ๗ เป็นตาเดียว ร.อ.นพกล่าวถามท่านทันที

“คุณตาเจอข้อหาพิมพ์เบี่ยงคัลลอมไบละร้อยแบบใหม่ไซ้ไหมครับ”

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก

“ใครบอกแหละ” แล้วท่านก็เดินไปนั่งประจำที่ตามเดิม ท่านมองดูหน้าคณะพรรคลีส์หาย และกล่าวว่า

“ยุ่งละโว้ยพวกเรา”

“ทำไมล่ะครับ” เสี่ยหงวนถามยิ้ม ๆ

“พวกฆาตกรของเราล่ะซี ถูกกองปราบสามยอดจับไปควบคุมตัวไว้เกือบ 20 คน ในข้อหาต่าง ๆ กัน เช่น เมาสุราอาละวาด พยายามทำร้ายร่างกาย ก่อความสงบเรียบร้อยตามไนท์คลับ มีการเคี้ยวแก้ว และขว้างแก้ว” พุดจบท่านก็ถอนหายใจเอือกใหญ่ “อาได้รู้ความจริงแล้วว่าคนแก่ปกครองยากไม่เหมือนเด็ก ๆ คนแก่ถ้ามีเมมา หรือมีเรื่องผู้หญิงเข้ามาเกี่ยวก็มักจะเข้าป่าเข้ารกดึงเอาไว้ไม่อยู่”

“ตำรวจเขายังไงล่ะคะ” คุณหญิงวาดถามอย่างเป็นทางการ

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ เปลี่ยนสายตามาที่คุณหญิงวาด

“เขาบอกว่าฆาตกรเหล่านี้ เป็นปู่เป็นตาคนแล้วมีอายุ 70 ปีขึ้นไป ถ้าตำรวจดำเนินคดีฟ้องร้อง ก็จะเป็นที่อับอายขายหน้าเขา หากว่าทางเราขอชดใช้ค่าเสียหาย หรือจ่ายเงินค่าทำขวัญให้เจ้าทุกข์ ตำรวจก็จะระงับคดีนี้”

ท่านเจ้าคุณหันหน้ามาทางคณะพรรคลีส์หาย

“ไปไว้ไปกองปราบด้วยกัน พวกตาแก่นี่ชักยุ่งเสียแล้ว”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“พรุ่งนี้ต้องจับให้มายืนหน้าเสาธง และเขียนคนละสองโหล”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อดหัวเราะไม่ได้

“แกเป็นคนเขียนซี”

นิกรทำคายน

“ไม่เอาล่ะครับ เล่นกับคนแก่ลำบาก ลงพ่อย้ายขึ้นมาแล้วคำเรียงลำดับ ตั้งแต่ปู่ทวดลงมา”

ก่อนที่ใครจะพูดอะไร ลุงอ่ำ และลุงอ้นชายชราแห่งจังหวัดสุพรรณบุรี ก็พากันบุกเข้ามาในห้องรับประทานอาหารในท่าทางร้อนรนกระวนกระวาย แต่ลุงอ่วมพี่ชายคนโตไม่ได้มาด้วย

“เจ้าคุณครับ ช่วยพี่ผมด้วย” ลุงอ่ำพูดเสียงเหน่อ ๆ และเสียงที่พูดสั้นเครือ เหมือนกับจะร้องไห้

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือนายอ่ำ”

“เรื่องมันมีครับถึงได้มีเรื่อง ผมสามคนพี่น้องมาแวะกินข้าวที่ตลาดได้รุ่งประตุน้ำถนนเพชรบุรีตัดใหม่”

“แล้วยังไง” พล.ต.พลซึก

ลุงอ้นน้องชายคนเล็กกล่าวขึ้นบ้าง

“ผมสามคนพี่น้องนั่งกินบะหมี่กัน และคุยกันครับ กังเกล้าเข้าไปคนละนิดหน่อย เสียงมันก็เลยดังไปหน่อย อ้ายเด็กหนุ่มคราวเหล่านคนหนึ่งมันเข้ามาหาเราทำทางเป็นนักเลงเต็มตัว มันบอกว่าให้ลดเสียงลงเสียบ้างเสียงดังอย่างนั้นอีกจะเจ็บตัว พี่อ่ำถามมันดูว่าทำไมถึงเป็นอย่างนั้น มันบอกว่าพวกมันหมั่นไส้”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“เล่าต่อไปครับคุณลุง ตอนนี่เรื่องกำลังคุเดือคเข้มขึ้น เป็นอาชญาวิทยาที่กำลังซบซ้อนซ่อนเงื่อนทั้งตื่นตื่น และหวาดเสียวถ้าเอามาถ่ายทำเป็นหนังไทยละก็รับรองว่าได้เงินล้าน”

ลุงอ่ำชิงพูดก่อนลุงอ้น

“พี่อ่วมของผมเขาไม่ชอบมีเรื่องมีราวกับใคร ตั้งตนเป็นพลเมืองดีมาตั้งแต่หนุ่มจนแก่ เคยสั่งสอนผมกับเจ้าอ้นว่า การใช้กำลังกายต่อสู้กันนั้นเป็นเรื่องของสัตว์ไม่ใช่มนุษย์ แต่ผมไม่เข้าใจเลยว่าเมื่อคืนนี้พี่ชายของผมจึงกลายเป็นคนมูทะลุคุดัน”

นิกรลืมหูลิง

“เล่าเร็ว ๆ ว่าคุณลุง ผมตื่นตื่นจนขนลุกชูไปทั้งตัวแล้ว แล้วยังไง....ลุงอ่วมพาคุณลุงทั้งสองคนวิ่งหนีออกมาจากตลาดได้รุ่งเช้าใหม่ครับ ซึ่งผมสงสัยว่า พระเอกวัยเด็กคนนี้ คงหมอบอยู่แถวถนนเพชรบุรีตัดใหม่”

“อ้าว...” ลุงอำอุทาน “ผู้การพูดเช่นนี้ก็เพราะรู้จักพวกเราน้อยเกินไป เราเลือดสุพรรณ ฯ นะครับ เลือดสุพรรณ ฯ ไม่เคยหนีใคร หนึ่งต่อห้าร้อยยังสู้”

“แล้วถ้าหนึ่งต่อพันล่ะ” เลี้ยหวนถาม

ลุงอันตอบแทนพี่ชายของแก

“ก็เห็นจะต้องล่าถอยไว้ก่อนล่ะครับหนึ่งต่อพันถึงเลือดสุพรรณ ฯ ก็คงแหลัก เจอเอาเลือดสุพรรณ ฯ ว่ายอม และห่ออย่างผมสามพี่น้อง ถึงใจฮึดสู้แต่สังขารก็ไปไม่ไหว เพียงแต่แย็บซ้ายส่องทีผมก็หอบแฮ่ก ๆ แล้ว”

นายพลดิเรกกล่าวถามขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ

“เล่าให้ผมฟังซิคุณลุง ขณะนี้ลุงอ่วมเป็นอย่างไบบ้าง เอาแต่เนื้อเถอะอย่าเอาน้ำเลย”

ลุงอ่ำว่า “เราสามคนได้เปิดฉากสู้กับอ้ายพวกอันธพาลวัยรุ่นที่แสดงตัวว่า มันควบคุมตลาดได้รุ่ง ความจริงพวกผมแก่ขนาดนี้แล้วมันไม่น่าจะสนใจเลย เรื่องก็ไม่มีอะไรหรอกครับ มันห้าว่าพี่อ่วมมองดูหน้าแล้วมันก็ตบหน้าพี่อ่วมด้วยหลังมือ”

ร.อ.พนัสร้องขึ้นดัง ๆ

“อย่างนี้มันรังแกคนแก่นี้หว่า ผู้ที่เป็นลูกผู้ชายแล้วไม่มีใครเขารังแกเด็กผู้หญิงและคนชราหรอก เพราะไม่มีทางจะสู้รบตบมือได้”

พล.ต.พลซึกถามรายละเอียดจากสองพี่น้อง

“ต่อจากนั้นก็เรื่องปะทะกันอย่างรุนแรงหรือครับ”

“ใช่ครับ” ลุงอันยืนยัน “พี่ชายผมถึงจะแก่แล้วก็เหมือนกับไก่ชนพันธุ์ดีไม่ยอมให้ใครเหยียบย่ำคู่มั่นเชิงชายกันแบบนี้ พี่อ่วมลุกขึ้นคว้าเก้าอี้เหล็กฟาดกบาลอ้ายโก๋หนุ่มที่ตบหน้าแกโครมเดียวกบาลเบะ คราวนี้พวกมันเกือบ 20 คนก็เฮโลเข้ามาห้อมล้อมเรา ผมกับพี่อ่ำเป็นนักสู้ที่ไม่ชอบสู้ จึงล่าถอยออกมาจากตลาดได้รุ่ง นั่งรถแท็กซี่กลับมาค่ายปล่อยให้พี่อ่วมสู้กับพวกวัยรุ่นต่อไป ไม่คิดอะไรกับสิ่งเฒ่าที่ตกอยู่กลางวงล้อมของพวกหมาป่า”

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ เติมไปด้วยความเป็นห่วงลุงอ่วมชายชราที่งอม และห่อเต็มทน ท่านมองดูสี่สหายหนุ่ม และออกคำสั่งทันที

“เร็ว แกล้งคนไปที่ตลาดได้รุ่งเดี๋ยวนี้เอาอ้ายแห้วไปด้วย ถ้านายอ่วมกำลังตะลุมบอนกับอ้ายพวกจ๊กโก๋เหล่านี้อยู่ พวกแกทั้งสี่คนต้องเข้าช่วยเหลือทันที แต่หากว่านายอ่วมถูกทำร้ายบาดเจ็บก็ให้นำตัวส่งโรงพยาบาล”

ลูกชายของสี่สหาย ต่างลุกขึ้นยืนพร้อม ๆ กัน ร.อ.สมนึกกล่าวกับเจ้าแห้วว่า

“รีบเอารถออกไว้อย่า พวกเราไปตลาดไต้รุ่งวงเวียนใหญ่”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำคายน

“ตลาดไต้รุ่งเพชรบุรีตัดใหม่ ไม่ใช่ที่วงเวียนใหญ่ฝั่งชน”

“อ้าว” เสี่ยตี่อุทาน “เกือบและแล้วใหม่ละ ผมเข้าใจผิดคิดว่าตลาดไต้รุ่งวงเวียนใหญ่เสียอีก”

ครั้นแล้วสี่สหายหนุ่ม กับเจ้าแห้วก็รีบออกไปจากห้องรับประทานอาหารอย่างร้อนรน ทุก ๆ คนรู้สึกเป็นห่วงลวงอ่วมอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะวัยของลวงอ่วมไม่สามารถที่จะสู้รบกับมือกับใครได้อีกแล้ว เป็นวัยที่เรียกว่าอ่อม และห่ออ่อมเต็มทน

บุคลิกแข็งขันโดยเจ้าแห้ว หรือจสอ.แห้วได้พาสี่สหายหนุ่มมาถึงตลาดไต้รุ่งประตูน้ำริมถนนตัดใหม่เพชรบุรีในช่วงโมงเดียวกันนั่นเอง

ลูกชายของสี่สหาย ในเครื่องแต่งกายแบบพลเรือนแบบสุภาพชน พร้อมด้วยเจ้าแห้วต่างรีบลงจากรถบุกเข้าไปในตลาดไต้รุ่งอย่างรีบร้อน แต่แล้วสี่สหายหนุ่ม กับเจ้าแห้วก็ยืนตะลึง เมื่อแลเห็นลวงอ่วมยืนอยู่บนโต๊ะสี่เหลี่ยมตัวหนึ่ง ท่าทางของแกเหมือนกับเสือเต่า ไบหน้าเหย้ม แวดตาคุดัน เจ้าหนุ่มอันธพาลไม่ต่ำกว่า 10 คน นอนแผ่หลายอยู่บนพื้นใกล้ ๆ กับโต๊ะตัวนั้นในท่าทางต่าง ๆ

“มา – เรียงหน้ากันเข้ามา” ลวงอ่วมประกาศก้อง “พวกมึงนี่กว่ากูเป็นหมาแก่งั้นเรอะ กูไม่ใช่หมาไว้อย่าง..... กูคือเสือเต่าผู้อุดมไปด้วยศักดิ์ศรี ที่อำเภอสงพี่น้องเมืองสุพรรณ ฯ มึงไปถ่มคู ใคร ๆ ก็รู้จักลวงอ่วม ลุงอ่ำ และลุงอ้นสามพี่น้องผู้ยิ่งใหญ่ พวกมึงก็เห็นแล้วว่าศิลปะแห่งการต่อสู้ป้องกันตัวแบบมวยไทยของข้า ทำให้ข้านี้คเณศวร์พวกมึงนอนสุขกันเป็นภูเขาเช่นนี้ ใครอยากทดสอบฝีมือของข้าอีก ก็เรียงหน้ากันเข้ามา” พูดจบลวงอ่วมก็สะดุ้งเสือก และเอ็ดตะโรลั่น “ใครเอาไข่น้ำขี้ว้างกูวะ เล่นแบบนี้ไม่ใช่ลูกผู้ชายไว้อย่าง แน่จริงตัวต่อตัวเข้ามาซิวะ จะชดกันด้วยหมัดลุ่น ๆ หรือควมมิดกันก็ยิ่งได้”

สี่สหายหนุ่มกับเจ้าแห้วเดินตรงเข้ามาหาลวงอ่วมในท่าทางขบขัน

“กลับบ้านเราเถอะครับคุณตา” ร.อ.พนัสพุดยิม ๆ “น้องชายของคุณตาทั้งสองคนกระหืดกระหอบกลับไปค่าย และบอกเราว่าคุณตามีเรื่องปะทะกับพวกอันธพาลนี้ ผมกับพวกเราได้รับคำสั่งให้มาช่วยคุณตา”

เสียงใครคนหนึ่งร้องขึ้นดัง ๆ

“ฮั่นแน่ เจอนักเลงต่างถิ่นเข้าแล้วพวกเรา ขอทดสอบฝีมือกับเขาสักหน่อยเป็นยังไง เดียวเขาจะเข้าใจผิดคิดว่าพรรคพวกของเรานอนกลิ้งอยู่นั่นตั้ง 8 คนถูกนักเลงรุ่นคุณปู่ว่าความจริงมันไม่ได้ถูกหมัด หรือตีนมแต่ทีเดียว แต่มันเมาเหล้าลุ่มฟูไปเอง”

คราวนี้ อังธพาลตลาดไต้รุ่งรวม 12 คนได้เคลื่อนที่เข้ามาห้อมล้อม ลุงอ่วมก้าวลงมาจากโต๊ะสี่เหลี่ยมตัวนั้นทันที ชายชราจึงมีดพกคู่มือออกมาจากกระเป๋าทางเกงแล้วกระชากออกจากฝัก แยกถ่าวกับสี่สหายหนุ่มว่า

“ผมแสดงเองผู้ทอง อย่างมากก็แค่ตายเท่านั้น”

ร.อ.พนัสกัณชายชราไว้

“อย่าเลยครั้นคุณตา เมื่อพวกนี้เขาอยากจะทดสอบฝีมือกับเราก็จขอให้พวกเราได้วาดลวดลายกับเขาเถอะครับ ฝ่ายเรา 5 คน พวกเขา 12 คนก็ไม่หนักหนาอะไรนัก”

ร.อ.สมนึกผลักพนัสเซไปแล้วกล่าวขึ้นอย่างเดือดดาล

“กันดีกว่าอายันัส 1 ต่อ 12 กันสู้ได้ นานแล้วไม่ได้แสดงฝีมือให้เพื่อนชม” พุดจบร.อ.สมนึกก็พาตัวเดินเข้าไปหยุดยืนเบื้องหน้าอังธพาลวัยรุ่นคนหนึ่ง ซึ่งมีรูปร่างลำสันใหญ่โตกว่าสมนึกมาก ถึงแม้ว่าส่วนสูงจะไล่เลี่ยกัน

“สี่แ่นเระอะ” ลูกชายของเสี่ยหงวนถามเสี่ยงกร้าว

“ก็พอตัวพี่ชาย”

ทันใดนั้นเองหมัดอัปเปอร์คัตซ้ายของเสี่ยตีก็เหวี่ยงอ๊กเข้าให้ ลูกลีนปีเจ้าหนุ่มผู้นั้นทันที อังธพาลตลาดไต้รุ่งทำตัวงอ และขมวดคิ้วนิ้วหน้า สมนึกซ้าเข้าให้ด้วยหมัดสุกขวา ซึ่งเป็นหมัดที่รุนแรงเหมือนกับบรรจุด้วยดินระเบิด ทำให้อังธพาลวัยรุ่นหงายหลังล้มลงนอนเหยียดยาวสิ้นสติสมประดี

สมนึกมองคูอังธพาลกลุ่มนั้นแล้วเค้นหัวเราะ

“มา.....ใครคิดว่าจะสู้กันได้ ก็เรียงหน้าเข้ามา หรือจะฟาดกันแบบมวยหมูกี้ได้”

เสี่ยงกรคนหนึ่งตะโกนขึ้นอีก

“ตีหมู่ไว้ยพวกเรา ฟาดมันให้แหลก เอ้า.....เฮ”

การตะลุมบอนระหว่าง 5 ต่อ 11 เป็นไปอย่างดุเดือด ลุงอ่วมถือขวดเหล้าไว้ทั้งสองมือ เตรียมที่จะช่วยเหลือสี่สหายหนุ่ม พนัส นพ สมนึก ศาสตราจารย์ดำรง และเจ้าแห้วต่างใช้หมัด สอก เข่า และเท้าของตนเล่นงานพวกอังธพาล ร.อ.นพต่อสู้อย่างใจเย็น เขาแก้งทำเป็นล่าถอย เมื่อถูกเจ้าหนุ่มวัยรุ่นรั้วหมัดเข้าใส่เขา แต่พอได้โอกาส ร.อ.นพก็ฟันด้วยสันมือขวาเต็มแรงตามหลักวิชาการต่อสู้แบบมวยคาราเต้ เจ้าหมอนั้นทรุดตัวลงนั่งร้องครางหงิง ๆ ทันใดนั้นเองเจ้าแห้วก็เตะพลังเข้าให้ถูกกระโคงคางพอดี

เสี่ยตียกเท้าขวาตีบอกเจ้าหนุ่มหน้าเสี่ยมคนหนึ่งซึ่งถือเก้าอี้เหล็กวิ่งเข้ามาจะฟาดกบาลเขา อังธพาลวัยรุ่นเซตลาออกไปปะทะร่างของลุงอ่วม ชายชราจึงยกขวดเหล้าในมือข้างขวาฟาดศีรษะเต็มเหนี่ยว แล้วลุงอ่วมก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“แตกคังโพละ”

ถึงแม้ว่าฝ่ายหนึ่งมีจำนวนน้อยกว่า แต่ก็ยังเป็นฝ่ายที่เชี่ยวชาญทางการต่อสู้อยู่แล้ว
ขวัญ และกำลังใจก็เหนือกว่า ดังนั้นพวกอันธพาลหลายคนซึ่งเป็นเจ้าถิ่นตลาดได้รุ่งจึงถูกชกล้มลุก
คลุกคลานไปตามกัน

เสียงใครคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้น ขณะที่การต่อสู้กำลังเป็นไปอย่างสับสน
“ตำรวจไว้ย กองปราบมาแล้วไว้ย”

เท่านั้นเองพวกอันธพาลก็แตกฮือ วิ่งหนีไปคนละทิศละทาง เจ้าหน้าที่ตำรวจกอง
ปราบสามยอดรวม 6 คน ได้แยกย้ายกำลังกันสกัดจับนักเลงวัยรุ่นได้หลายคน นายตำรวจผู้บังคับ
ฉลามบกทั้งสองคน ต่างรู้จักคุ้นเคยกับลูกชายของสี่สหาย และเจ้าแก้วมาก่อนแล้ว จึงสนใจกับการ
ไล่จับพวกอันธพาลมากกว่า

พิธีต้อนรับชราชนที่ค่ายบ้าน “พัชรภรณ์” นับตั้งแต่วันที่ 1 ถึง 7 มิถุนายนได้ผ่าน
พ้นไปแล้วอย่างไม่เรียบร้อย ปรากฏว่าพวกตาแก่ทั้งหลายได้ก่อเรื่องยุ่งยาก ไมใครจะอยู่ใน
ระเบียบวินัย เพราะถือตนว่าเป็นผู้สูงอายุนั่นเอง มีการหนีค่ายไปเที่ยวนอกบ้าน เมาสุราอาละวาด
ตามไนท์คลับ หรือสถานนวด อบ อาบ เจ้าคุณปัจฉิม ๑ และคณะพรรคสี่สหายได้ทำหน้าที่ไกล่
เกลี่ยขอรอมขอมกับเจ้าทรัพย์ และรับใช้ค่าเสียหายให้เขา รวมความแล้วประโยชน์ที่ได้รับการ
ประชุมชราชนทั่วประเทศไม่มีเลย

รุ่งอรุณของวันที่ 8 มิถุนายน คณะพรรคสี่สหายกับสี่นาง และลูกชายของเขาต่าง
แยกย้ายกันไปส่งชายชราเหล่านี้ที่สถานีรถไฟกรุงเทพฯ ๑ ธนบุรี สถานีขนส่งสายเหนือ สาย
ตะวันออกเฉียงเหนือ สายตะวันออก และสายใต้ที่สามแยกไฟฉาย ธนบุรี

หลังจากเที่ยงวันของวันนั้น ชราชนจำนวนสุดท้าย ก็เดินทางกลับภูมิลำเนาเดิม
ของตน ทุก ๆ คนต่างได้รับของที่ระลึกติดมือไปมากมาย และตลอดเวลาที่มาพักอยู่ในค่ายของบ้าน
“พัชรภรณ์” นั้น บรรดาตาแก่ทั้งหลายต่างสนุกสนานขึ้นบานไปตามกัน

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ อ่อนเพลียละเหยียใจนอนชมอยู่ในห้องโถงของบ้าน
“พัชรภรณ์” ด้วยสีหน้าบอกบุญไม่รับ จนกระทั่งคุณหญิงวาดพาตัวเดินเข้ามาในห้องโถง และเดิน
เข้ามานั่งลงข้าง ๆ ท่านเจ้าคุณ

“เป็นยังไงคะท่านเจ้าคุณ ได้ข่าวว่าเจ้าคุณจะจัดวันชราชนทุกวันที่ 1 ถึง 7
มิถุนายนใช่ไหมคะ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ พรวดพราดลุกขึ้นนั่ง และมองดูคุณหญิงวาดอย่างเดือดดาล

“จะให้ผมจัดวันชราชนอีกกี่วันเธอะ จัดหาหอกอะไร.... เท่านั้นผมก็จะปวดกบาลตาย
อยู่แล้ว เสียทั้งชื่อ เสียทั้งเงิน”

คุณหญิงวาดค้อนปะหลับปะหลือก

“แล้วทำไมต้องมาทำตาเขียวกับดิฉันด้วย พวกชราชนของเจ้าคุณนะทำให้เราปวด
กบาลไปตามกัน โดยเฉพาะแม่นั้นของดิฉันต้องกินแอสไพรินถึงวันละ 3 หลอด คนหัวล้านอย่าง
เจ้าคุณ คิดจะทำอะไรไม่เห็นจะได้ความ” พุดจบคุณหญิงวาดก็ลุกขึ้นบันไดไปชั้นบน

จบบริบูรณ์